

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 13CoE/9/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1223204657
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:1223204657.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Ilavského a sudkýň JUDr. Janky Benkovičovej a JUDr. Táne Šefčíkovej, vo veci návrhu oprávneného otca: A. B. B., narodený XX.X.XXXX, bytom C. D. XX, XXXX E. F. C. C., Rakúska republika, zastúpený splnomocnencom: AK Zuzana Gáliková, s.r.o., IČO: 55 534 619, adresa sídla Nitra, Farská 1311/33 a splnomocnencom: Accent Legal s.r.o., IČO: 47 251 476, adresa sídla Bratislava, Jakubovo námestie 9, proti povinnej matke: A. F. G., narodená XX.X.XXXX, bytom H., I. XXX/XX, zastúpená splnomocnencom: JUDr. Andrej Gara, advokát, adresa sídla Bratislava, Štefánikova 14, na výkon rozhodnutia a uskutočnenie výkonu rozhodnutia vo veci maloletých detí: 1/ A. B., narodený XX.X.XXXX a 2/ J. B., narodená XX.X.XXXX, maloleté deti zastúpené opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, so sídlom Vazovova 7/A, Bratislava, za účasti prokurátora, o odvolaní matky proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava II č. k. 5Em 3/2023 – 202 z 5. januára 2024, takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdzuje.

odôvodnenie:

1. Uznesením súd prvej inštancie nariadil výkon uznesenia Mestského súdu Bratislava II (pôvodne Okresného súdu Bratislava I) č. k. 2P/47/2020 – 2744 zo 17. januára 2023, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21. novembra 2023 a vykonateľnosť dňa 26. novembra 2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 15CoP/8/2023 – 3103 z 25. októbra 2023.

1.1 Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnený otec maloletých detí A. B., nar. XX.X.XXXX a J. B., nar. XX.X.XXXX sa návrhom zo dňa 11.12.2023 domáha nariadenia výkonu uznesenia Mestského súdu Bratislava II (pôvodne Okresného súdu Bratislava I) č. k. 2P/47/2020 – 2744 zo dňa 17.1.2023, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.11.2023 a vykonateľnosť dňa 26.11.2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 15CoP/8/2023 – 3103 zo dňa 25.10.2023 dôvodiac, že uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17.1.2023, č. k. 2P/47/2020 – 2744 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 25.10.2023 č. k. 15CoP/8/2023 - 3103 súd nariadil návrat maloletých detí – A. B., narodeného XX.X.XXXX a J. B., narodenej XX.X.XXXX (ďalej len „maloleté deti“) do krajiny ich obvyklého pobytu, do Rakúskej republiky (výrok I.), nariadil matke maloletých detí – A. F. G., narodenej XX.X.XXXX, aby maloleté deti navrátila na územie Rakúskej republiky do 5 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia (výrok II.) s tým, že v prípade, že matka maloletých detí v súlade s výrokom II. tohto uznesenia na územie Rakúskej republiky nenavráti, je otec maloletých detí – A. B. B., narodený XX.X.XXXX, oprávnený po uplynutí stanovenej lehoty maloleté deti prevziať za účelom ich návratu do krajiny obvyklého pobytu, t. j. na územie Rakúskej republiky (výrok III.) a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok IV.). Otec mailom z 28.11.2023 vyzval matku na dobrovoľné splnenie povinnosti a oznámil jej, že v piatok 1.12.2023 o 17:00 hod. si príde pred jej bytovku na K. XX J. H. prevziať deti do svojej starostlivosti. Mailom z 30.11.2023 aj A. J. K., odborný radca z Oddelenia sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately,

ktorá má na starosti maloleté deti B., vyzvala matku na plnenie. Kolízna opatrovníčka povinnej uviedla: „Ako matka ste povinná odovzdať deti do starostlivosti otca – takže budete musieť rešpektovať to, kedy otec navrhne, že si pre nich príde – t. j. 1.12.2023 o 17.00 hod. Deti by mali byť pripravené – fyzicky aj psychicky.“ Svoju povinnosť v zmysle výroku II. horeuvedeného uznesenia si matka v lehote 5 dní nesplnila. V tejto súvislosti uviedol, že matka otcovi mailom zo dňa 24.11.2023 uviedla, že mal. deti sú choré a majú horúčku a z tohto dôvodu deti neprinesie. Dňa 25.11.2023 bola matka videná v Zámku Šimák v Pezinku, bola bez detí a je teda zrejme, že starostlivosť o deti v tom čase ani nezabezpečovala. Dňa 1.12.2023 sa otec v zmysle svojej predchádzajúcej mailovej informácie dostavil pred bytovku matky na L. K. XX za účelom prevzatia detí do svojej starostlivosti (výrok III. horeuvedeného uznesenia). Pred bytovku matky na L. K. XX (H.) otec prišiel v prítomnosti notára JUDr. Ondreja Ďuriača o cca. 17:00 hod. Nikto von neprišiel. O 17:06 hod. otec matke napísal SMS, že prišiel po deti aj s notárom. Matka mu cez SMS oznámila, že v tomto čase tam nepríde a s deťmi príde až o 18:30 hod., údajne tak, ako písala. Otec o 17:15 hod. odišiel. Následne otec v prítomnosti notára prišiel o 18:30 hod. tak, ako mu matka oznámila. Opäť nikto vonku nebol a nikto von neprišiel. Deti otcovi telefonicky povedali, že s ním nepôjdu a nech odíde. Z celej situácie bolo nepochybné, že deti neboli nachystané a matka nebola ochotná s otcom vôbec spolupracovať. Napriek tomu, že vyššie uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť aj vykonateľnosť a matka o ňom bola otcom aj kolíznou opatrovníčkou upovedomená, toto rozhodnutie súdu nerešpektuje. Pre úplnosť dodal, že matka v minulosti dlhodobo marila aj ďalšie vykonateľné rozhodnutia – uznesenie Krajského súdu v Bratislave pod č. k. 11CoP/112/2021 – 340, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 3.6.2021 a vykonateľnosť dňa 26.2.2021. Z dôvodu, že matka nerešpektovala vykonateľné rozhodnutie a deti na styk nepripravovala, podal dňa 12.08.2021 návrh na výkon rozhodnutia. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod č. k. 4Em/7/2021 – 629 zo dňa 15.8.2022 súd rozhodol, že nariaďuje výkon rozhodnutia. Matka ani po nariadení výkonu rozhodnutie nerešpektovala a súd jej uložil opakovane aj poriadkovú pokutu. Matka tiež marila vykonateľné uznesenie Okresného súdu Bratislava V, č. k. 68P/74/2023 – 103 zo dňa 25.5.2023, ktorým súd v konaní na návrh otca o nariadenie neodkladného opatrenia uložil matke odovzdať maloleté deti B. do starostlivosti otca. Ako je zrejme zo všetkých priložených uznesení, matka dlhodobo a úmyselne neplní vykonateľné rozhodnutia a vzhľadom na jej predchádzajúce viacročné konanie je možné očakávať, že ani hore citované uznesenie nebude rešpektovať. V súvislosti so žiadosťou o urýchlené konanie dal súd do pozornosti závery znaleckého posudku č. 61/2022 zo dňa 17.4.2023, ktorý bol vyhotovený znaleckou organizáciou Experti forenznej psychológie, s. r. o. znalkyňou poverenou znaleckou organizáciou PhDr. Mgr. Elenou Fortis, PhD., z ktorého je zrejme, že neustálym emocionálnym zneužívaním maloletých detí v boji matky proti otcovi je vážne narušený priaznivý psychický vývoj maloletých detí J. a A. B.. Nakoľko matka mal. detí dobrovoľne neplní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, navrhol, aby súd naradil výkon rozhodnutia v zmysle vyššie uvedeného. Z dôvodu, že deťom hrozí mimoriadne vážna psychická ujma, žiada, aby súd okamžite konal a pristúpil k uskutočneniu výkonu rozhodnutia. Záverom súdu oznámil, že proti matke bolo dňa 16.7.2023 uznesením č. ORP-102/2-VYS-B5-2023 vznesené obvinenie pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia.

1.2 V konaní mal za preukázané, že maloleté deti A. a J. sú nemanželské deti rodičov – matky A. F. G. a otca A. B. B..

1.2.1 Mestský súd Bratislava II (pôvodne Okresný súd Bratislava I) v konaní o nariadenie návratu maloletých detí pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní uznesením č. k. B1-2P/47/2020 – 2744 zo dňa 17.1.2023 (i) nariadil návrat maloletých detí – A. B., narodeného XX.X.XXXX a J. B., narodenej XX.X.XXXX (ďalej len „maloleté deti“) do krajiny ich obvyklého pobytu, do Rakúskej republiky, (ii) nariadil matke maloletých detí – A. F. G., narodenej XX.X.XXXX, aby maloleté deti navrátila na územie Rakúskej republiky do 5 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia, (iii) v prípade, že matka maloletých detí v súlade s výrokom II. tohto uznesenia na územie Rakúskej republiky nenavráti, je otec maloletých detí – A. B. B., narodený XX.X.XXXX, oprávnený po uplynutí stanovenej lehoty maloleté deti prevziať za účelom ich návratu do krajiny obvyklého pobytu, t. j. na územie Rakúskej republiky a (iv) žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania (ďalej len „návratové uznesenie“). Matka proti tomuto uzneseniu podala odvolanie. Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 15CoP/8/2023 – 3103 zo dňa 25.10.2023 rozhodol o odvolaní matky tak, že (i) uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a (ii) žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Návratové uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.11.2023 a vykonateľnosť dňa 26.11.2023.

1.2.2 Otec dňa 28.11.2023 poslal matke e-mail, v ktorom uviedol, že matka do 26.11.2023 neprivezla deti domov v zmysle právoplatných uznesení, pričom jej oznámil, že pre maloleté deti si príde 1.12.2023 o 17:00 hod. Matka mu odpísala, že odovzdávania sa môže zúčastniť až po 18:30 hod., po jej pracovnej dobe; zároveň otcovi dala na vedomie, že deti odmietajú akýkoľvek pobyt v Rakúskej republike a aj u otca. Dňa 30.11.2023 pracovníčka Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava A. J. K. e-mailom vyzvala matku na rešpektovanie rozhodnutí súdov, ako aj záujmov maloletých detí. Dňa 1.12.2023 sa otec spolu s notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom dostavil na adresu K. XX, H., pred vchod obytného domu, kde sa maloleté deti nachádzajú. Matka maloleté deti otcovi neodovzdala, pričom prostredníctvom bytového telefónu uviedla, že nie je schopná maloleté deti presvedčiť, aby išli von pred bytovku a maloleté deti sa vyjadrili tak, že von nepôjdu, požiadali otca, aby odišiel a že s otcom nikdy nepôjdu.

1.2.3 Okresný súd Bratislava V (teraz Mestský súd Bratislava II) uznesením č. k. 4Em/7/2021 – 629 zo dňa 15.8.2022 nariadil výkon rozhodnutia – uznesenia Okresného súdu Bratislava V, č. k. 68P/27/2021 – 210 zo dňa 10.2.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k. 11CoP/112/2021 – 340 zo dňa 14.5.2021, právoplatného dňa 3.6.2021 a vykonateľného zo dňa 26.2.2021, predmetom ktorého bola úprava styku otca s maloletými deťmi. Matka proti tomuto uzneseniu podala odvolanie. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 1CoE/54/2022 – 902 zo dňa 7.12.2022 uznesenie potvrdil. Uznesením č. k. 4Em/7/2021 – 245 zo dňa 5.11.2021 súd pristúpil k ex offo nariadeniu výchovného opatrenia formou neodkladného opatrenia v podobe odborného poradenstva za účelom zlepšenia rodinnej situácie, rodičovskej komunikácie a zlepšenia vzťahov v rodine, ktoré sa bude vykonávať v priestoroch právnickej osoby: Spoločnosť priateľov detí z detských domovov Úsmev ako dar, občianske združenie, so sídlom Ševčenkova 21, 851 01 Bratislava, IČO: 173 165 37, a to otcovi, matke a maloletým deťom, avšak ani toto výchovné opatrenie nevedlo k dobrovoľnému splneniu povinnosti. Uznesením č. k. 4Em/7/2021 – 952 zo dňa 5.1.2023 súd podľa § 382 ods. 1 CMP uložil matke pokutu 500 eur, nakoľko matka dobrovoľne neplnila svoju povinnosť uloženú rozhodnutím súdu. Vzhľadom na to, že matka opakovane neplnila svoju povinnosť, súd jej uznesením č. k. 4Em/7/2021 zo dňa 22.5.2023 uložil pokutu 600 eur. Vo veci sp. zn. 4Em/7/2021 bolo vykonané aj znalecké dokazovanie znaleckou organizáciou Experti forenznej psychológie, s. r. o., znalecký posudok č. 61/2022, z ktorého vyplynulo, najmä že (i) maloleté deti sú negatívne ovplyvňované matkou vo vzťahu k otcovi za účelom oslabenia ich vzájomnej citovej väzby k otcovi; u otca ani u manželky otca neboli zistené znaky manipulácie detí voči ich matke za účelom oslabenia ich vzájomnej citovej väzby k matke a (ii) prekážky rozvíjania vzťahu otca s maloletými deťmi stavia matka, ktoré sú definované neadekvátnym správaním sa matky a jej negatívnou emocionálnou manipuláciou detí za účelom odmietania otca a oslabenia citového vzťahu detí k otcovi; matka nie je ochotná a schopná rešpektovať názory otca vo vzťahu k výchove maloletých detí, ignoruje nevyhnutnosť prítomnosti otca ako maskulínneho vzoru v starostlivosti o maloleté deti v záujme ich zdravého psychického a fyzického vývinu; matka nerešpektuje vývinové potreby detí, ani nevyhnutnosť komplexnej starostlivosti oboch rodičov o maloleté deti; matka aktuálne nie je schopná ani ochotná akceptovať význam roly otca a nie je schopná ani ochotná rozvoja vzťahu maloletých detí s otcom.

1.2.4 Okresný súd Bratislava V (teraz Mestský súd Bratislava II) uznesením č. k. B5-68P/74/2023 – 103 zo dňa 25.5.2023 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým sa (i) maloleté deti A. B., narodený XX.XX.XXXX a J. B., narodená XX.XX.XXXX (ďalej len „maloleté deti“), dočasne do právoplatného skončenia konania o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností vedenej pod sp. zn. 20P/150/2020 zverujú do starostlivosti otca, (ii) matka maloletých detí je povinná odovzdať maloleté deti do starostlivosti otca, (iii) matka je povinná dočasne prispievať na výživu maloletých detí sumou po 100 eur na každé dieťa mesačne k rukám otca na čas do právoplatného skončenia konania o úpravu práv a povinností vedeného pod sp. zn. 20P/150/2020, (iv) upravil styk matky s maloletými deťmi na čas do právoplatného skončenia konania o úprave výkonu rodičovských práv a povinností vedeného pod sp. zn. 20P/150/2020, a to v každom párnom kalendárnom týždni od piatku od 15:00 hod. do nedele do 18:00 hod. a v každom nepárnom kalendárnom týždni od stredy od 15:00 hod. do piatku do 18:00 hod. Matka je oprávnená v stanovenom čase maloleté deti preberať v školskom zariadení, ktoré maloleté deti navštevujú a odovzdávať otcovi v mieste jej bydliska. V prípade, že sa maloleté deti nebudú nachádzať v školskom zariadení, miestom prevzatia bude miesto bydliska otca. Týmto uznesením zrušil súd uznesenie Okresného súdu Bratislava V č. k. 68P/27/2021 – 210 zo dňa 10.2.2021 v znení uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/112/2021 – 340 zo dňa 14.5.2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 3.6.2021 a na základe ktorého bol otcovi upravený styk s maloletými deťmi, zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava V č. k. 68P/15/2021 – 154 zo dňa 12.2.2021 v znení uznesenia Krajského súdu v

Bratislave č. k. 20CoP/47/2021 – 276 zo dňa 28.4.2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.5.2021 a na základe ktorého bola otcovi uložená povinnosť prispievať na výživu maloletých detí. Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 12CoP/65/2023 – 268 zo dňa 21.8.2023 výrok I. (o zverení maloletých detí do starostlivosti otcovi) zmenil tak, že v tejto časti sa návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Vo zvyšnej časti uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že výrok II. správne znie: matka maloletých detí je povinná dočasne do právoplatného skončenia konania o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom odovzdať maloleté deti do starostlivosti otca. Vzhľadom na skutočnosť, že matka nerešpektovala ani toto uznesenie, otec podal dňa 12.6.2023 návrh na výkon rozhodnutia vo veci maloletých detí; konanie je vedené pod sp. zn. 22Em/1/2023. Uznesením č. k. 22Em/1/2023 – 276 zo dňa 24.8.2023 súd vyhlásil výkon uznesenia Mestského súdu Bratislava II (predtým Okresného súdu Bratislava V) č. k. B5-68P/74/2023 – 103 zo dňa 25.5.2023 v spojení a v znení uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 12CoP/65/2023 – 268 zo dňa 21.8.2023 za neprípustný a konanie zastavil podľa § 390 ods. 1 písm. c) CMP, nakoľko tu je iný dôvod, pre ktorý nemožno rozhodnutie vykonať, pretože tieto rozhodnutia nemajú oporu v práve Únie, čo spôsobuje ich faktickú nevykonateľnosť. Proti tomuto uzneseniu podal otec odvolanie, o ktorom doteraz nebolo rozhodnuté.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok oprávneného domáhať sa súdneho výkonu rozhodnutia súdu o úprave práv a povinností rodičov k maloleťmu dieťaťu podľa 370 ods. 1, 2 a ods. 3, § 374 ods. 2 písm. a), § 376 ods. 1, § 377 ods. 1, § 378 ods. 1, § 379 ods. 1, 2 a ods. 3, § 380, § 381, § 382 ods. 1, § 383 ods. 1 a § 384 ods. 1, 2 a ods. 3 CMP (zákon číslo 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov, ďalej len „CMP“) a dospel k záveru, že návrh otca na nariadenie výkonu otcom v návrhu špecifikovaných rozhodnutí súdov je dôvodný a je potrebné mu v plnom rozsahu vyhovieť.

1.4 Na vecné odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že preskúmal návrh oprávneného otca na výkon uznesenia Mestského súdu Bratislava II (pôvodne Okresného súdu Bratislava I) č. k. 2P/47/2020 – 2744 zo dňa 17.1.2023, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.11.2023 a vykonateľnosť dňa 26.11.2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 15CoP/8/2023 – 3103 zo dňa 25.10.2023, pričom dospel k záveru, že je dôvodný.

1.5 Predmetom konania je teda výkon rozhodnutia (návrátového uznesenia) vo veci maloletých detí A. B. a J. B.. Z právoplatného a vykonateľného uznesenia Mestského súdu Bratislava II (pôvodne Okresný súd Bratislava I) vyplýva, že súd (i) nariadil návrat maloletých detí – A. B., narodeného XX.X.XXXX a J. B., narodenej XX.X.XXXX (ďalej len „maloleté deti“) do krajiny ich obvyklého pobytu, do Rakúskej republiky, (ii) nariadil matke maloletých detí – A. F. G., narodenej XX.X.XXXX, aby maloleté deti navrátila na územie Rakúskej republiky do 5 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia, (iii) v prípade, že matka maloletých detí v súlade s výrokom II. tohto uznesenia na územie Rakúskej republiky nenavráti, je otec maloletých detí – A. B. B., narodený XX.X.XXXX, oprávnený po uplynutí stanovenej lehoty maloleté deti prevziať za účelom ich návratu do krajiny obvyklého pobytu, t. j. na územie Rakúskej republiky a (iv) žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Súd má preukázané, že uvedené návratové uznesenie nadobudlo vykonateľnosť dňa 26.11.2023. Oprávnený otec preukázal, že povinná matka nerešpektuje vykonateľné rozhodnutie súdu, keď matku vyzval na splnenie svojej povinnosti dňa 1.12.2023, o čom predložil súdu notársku zápisnicu. Zároveň súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti. Práveže naopak, z vyjadrenia orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately zo dňa 3.1.2024 vyplýva, že povinná matka bola vyzvaná mailom dňa 27.11.2023 a dňa 30.11.2023 k tomu, aby v zmysle právoplatného rozhodnutia súdu maloleté deti pripravila na odovzdanie otcovi do Rakúskej republiky; matka však dlhodobo nerešpektuje akékoľvek výzvy zo strany kolízneho opatrovníka, dehonestuje aj snahy o efektívne riešenie a svojou manipuláciou detí vyhocuje situáciu. Zo znaleckého posudku č. 61/2022 tieto skutočnosti boli potvrdené, t. j. matka má negatívny vplyv na zdravý psychický a fyzický vývin maloletých detí (manipulácia), čo sa prejavuje v odmietaní otca deťmi.

1.6 Súd sa zaoberal aj najlepším záujmom maloletých detí. Podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi. Podľa čl. 12 ods. 1 Dohovoru, štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, zabezpečujú dieťaťu, ktoré je schopné formulovať svoje vlastné názory, právo tieto názory slobodne vyjadrovať vo všetkých záležitostiach, ktoré sa ho dotýkajú, pričom sa názorom dieťaťa musí venovať patričná pozornosť zodpovedajúca jeho veku a úrovni. V tejto súvislosti je síce dôležitý názor maloletých

detí, ktorý je taký, že odmietajú otca, nechcú s ním byť, nechcú bývať v Rakúsku, avšak ako vyplynulo zo znaleckého dokazovania, tento názor nie je slobodným prejavom maloletých detí a je ovplyvnený správaním matky. V danom prípade sa jedná o maloleté deti, ktoré nemajú dostatočné zručnosti na sformovanie svojho vlastného názoru do tej miery, aby naň nemali vplyv vonkajšie faktory, napríklad už spomínaná manipulácia zo strany matky. Právo maloletých vyjadriť sa a povinnosť súdu zohľadniť najlepší záujem dieťaťa nemožno bez ďalšieho stotožňovať. V tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, III. ÚS 93/2018 zo dňa 28.2.2018. Ústavný súd SR v predmetnom uznesení uviedol, že rodič, ktorý neoprávnene premiestni dieťa z miesta jeho obvyklého pobytu, zasiahne nielen do práv druhého rodiča (najmä jeho práva na starostlivosť o dieťa a jeho výchovu), ale aj do práv samotného dieťaťa, najmä práva byť vychovávané oboma rodičmi (čl. 7 a čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa), práva na to, aby nebolo nezákonne premiestnené do zahraničia a nevrátené späť (čl. 11 Dohovoru o právach dieťaťa), práva na nezasahovanie do jeho súkromného života, rodiny a domova (čl. 16 Dohovoru o právach dieťaťa), ako aj práva nebyť dočasne alebo trvalo zbavené svojho rodinného prostredia (čl. 20 Dohovoru o právach dieťaťa). Ústavný súd poukázal v rozhodnutí aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP, napr. vo veci G.N. proti Poľsku z 19.07.2016), z ktorého okrem iného vyplynulo, že výnimky na nariadenie návratu podľa Haagskeho dohovoru (tak ako už judikoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 176/2015 zo dňa 27.4.2015) musia byť uplatňované striktné. Ujma, na ktorú poukazuje článok 13 písm. b) Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí, nemôže vzniknúť len z odlúčenia dieťaťa od rodiča, ktorý dieťa uniesol alebo ho neoprávnene zadržíava. Odlúčenie, nech je pre dieťa akokoľvek zložité, automaticky nespĺňa test existencie vážneho nebezpečenstva. Je nutné mať na zreteli, že akákoľvek deformácia vzťahu rodič – dieťa je v dôsledku odcudzenia a v neskoršej dobe iba ťažko napravitelná (nález Ústavného súdu ČR I.ÚS 618/05), preto v záujme zabránenia negatívneho ovplyvňovania psychického vývinu maloletých detí, je nariadenie výkonu návratového uznesenia v ich najlepšom záujme.

1.7 Pre úplnosť, súd uvádza, že z konania vedenom na Okresnom súde Bratislava V (teraz Mestský súd Bratislava II) sp. zn. B5-4Em/7/2021 vyplýva, že povinná matka nerešpektovala ani vykonateľné uznesenie týkajúce sa úpravy styku otca s maloletými deťmi, za čo jej boli uložené pokuty. Zároveň bolo zistené, že ani nariadené výchovné opatrenie nespĺnilo svoj účel. Z uvedeného je jednoznačne preukázané konanie matky, ktorá nerešpektuje súdne rozhodnutia ani po opatreniach smerujúcich k dobrovoľnému plneniu povinnosti. Matka dobrovoľne neplnila ani právoplatné a vykonateľné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V (teraz Mestský súd Bratislava II) č. k. B5-68P/74/2023 – 103 zo dňa 25.5.2023 v spojení a v znení uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 12CoP/65/2023 – 268 zo dňa 21.8.2023.

1.8 Vzhľadom k tomu, že povinná dobrovoľne neplnila, čo jej ukladá vykonateľný exekučný titul a súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti, súd rozhodol tak, že nariadil výkon uznesenia Mestského súdu Bratislava II (pôvodne Okresného súdu Bratislava I) č. k. 2P/47/2020 – 2744 zo dňa 17.1.2023, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.11.2023 a vykonateľnosť dňa 26.11.2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 15CoP/8/2023 – 3103 zo dňa 25.10.2023.

2. Uznesenie napadla riadnym a včasným odvolaním povinná s návrhom na jeho zrušenie, prípadne s návrhom na zastavenie výkonu rozhodnutia vniac súd prvej inštancie, že vec nesprávne právne posúdil (nesprávne interpretoval § 232 CSP) v dôsledku čoho výkon rozhodnutia nariadil napriek tomu, že vykonávané rozhodnutie nie je fakticky – materiálne nevykonateľné, že výkon rozhodnutia nesleduje najlepší záujem maloletých detí a že medzičasom došlo ku zmene obvyklého pobytu maloletých detí, ktorým je v súčasnosti Slovenská republika, a preto nie je možné pokračovať vo výkone rozhodnutia, nakoľko tento by bol v rozpore so skutkovým stavom. Vzhľadom na vôľu maloletých detí tieto nemožno „extraditovať“ do Rakúska [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP a § 377 ods. 3 CMP].

2.1 Na odôvodnenie svojho odvolania uviedla, že rozhodnutie je materiálne – fakticky nevykonateľné z dôvodu, že maloleté deti odmietli ísť k otcovi, a to práve vzhľadom na psychické traumy z minulých kontaktov s ním. Viackrát rázne reagovali, že nechcú byť s otcom, a to z dôvodu, že im otec v minulosti ubližoval. Maloleté deti stratili záujem o otca na základe jeho konania. Samé uvádzajú, že otec mal viacero príležitostí sa s nimi stretnúť, ktoré však nevyužil. Dokonca uvádzajú konkrétne príklady, keď im nedovoľoval telefonovať s matkou, keď boli uňho, čím si vynucoval, aby s ním telefonovali, keď boli u matky a za tým istým účelom im vypínal aj Wi-Fi pripojenie. Z uvedeného možno jednoznačne

abstrahovať vôľu maloletých, ktorú vymedzili tak pozitívne, ako aj negatívne, a to vôľu zostať s matkou a nebyť s otcom, pričom maloletý A. pripustil možnosť stretnúť sa s otcom u psychológa. Deti majú 11 rokov a 7 mesiacov a už zjavne dokážu vyjadriť vlastný názor na vec. V tejto súvislosti poukázala aj na rozhodnutie ESLP PETROV AND X v. RUSSIA (Aplication no.23608/16).

2.2 Podľa článku 4 CMP súd je povinný konať v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Výkon rozhodnutia spadá do druhej fázy civilného poručenského konania (v širšom zmysle), a preto sa zásada uvedená v článku 4 CMP nevzťahuje len na základné konanie, ale aj na výkon rozhodnutia. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie ESLP MICHNEA v. ROMANIA (Aplication no. 10395/19).

2.3 Pobyt rodičov v zahraničí sa dá posúdiť iba ako prechodný, pričom obvyklým pobytom maloletých je naďalej Slovenská republika. Matka sa totiž stará o výchovu, a to minimálne od času odchodu zo zahraničia. Deti neovládajú nemecký jazyk a majú väzby v Slovenskej republike – príbuzní, spolužiaci, učitelia, priatelia. Vzhľadom na celkovú dĺžku konania je nevyhnutné opätovne sa zaoberať otázkou obvyklého pobytu maloletých, ktorým je v súčasnosti Slovenská republika. Ak by došlo k výkonu rozhodnutia, maloletí by neboli navrátení do miesta ich obvyklého pobytu; toto by bolo taktiež v rozpore s ich najlepším záujmom. Je nevyhnutné posúdiť, aký je obvyklý pobyt maloletých v súčasnosti, nakoľko súd rozhoduje podľa skutkového stavu v čase jeho vyhlásenia.

3. Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení sa k odvolaniu matky navrhol odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť.

4. Oprávnený vo svojom vyjadrení sa k odvolaniu povinnej navrhol odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť dôvodiac, že žiadne z tvrdení povinnej, ktoré sú obsahom jej odvolania, nespadá pod odvolacie dôvody uvedené v § 377 ods. 3 CMP, že v najlepšom záujme maloletých detí je zachovanie kontaktu s oboma rodičmi, poukazujúc aj na závery vyslovené v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky číslo III. ÚS 461/2023 – 28 z 22. mája 2023 o odmietnutí ústavnej sťažnosti sťažovateľky – matky maloletých detí proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Bratislava V č. k. 4Em/7/2021.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací [§ 3 ods. 5 písm. b) CMP], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 377 ods. 2 CMP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 CMP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne.

6. Predmetom konania je návrh oprávneného na výkon súdneho rozhodnutia o nariadení návratu maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu, do Rakúskej republiky. Súd prvej inštancie nariadil výkon právoplatného rozhodnutia o nariadení návratu maloletých detí do Rakúskej republiky z dôvodu, že povinná neplnila to, čo jej ukladal vykonateľný exekučný titul. Predmetom odvolacieho konania je posúdiť správnosť postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

7. Pokiaľ ide o námietku matky o nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 222/2009 zo dňa 26.02.2010). Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 4/2009).

8. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

8.1 Podľa § 232 ods. 1, 2 a ods. 3 CSP vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútenosti zákonnými prostriedkami (1). Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak (2). Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu (3).

8.2 V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že tak, ako na to poukazoval vo svojom vyjadrení sa k odvolaniu aj oprávnený, vykonateľnosť ako vlastnosť exekučného titulu má zložku i) formálnu – prejavujúcu sa ako existencia doložky vykonateľnosti a ii) materiálnu, ktorá predstavuje súhrn obsahových náležitostí exekučného titulu umožňujúcich bezproblémové identifikovanie subjektov i rozsahu judikovanej povinnosti. Rozsudky, ktoré ukladajú povinnosť, sú zásadne vykonateľné, len čo uplynie lehota na plnenie, ktorá začne plynúť od momentu právoplatnosti rozhodnutia. Z titulu materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu odvolateľ môže namietat, že účastníci označení v exekučnom titule neexistujú (respektíve neexistovali v čase vydania exekučného titulu), a teda sa jedná o rozhodnutie voči „non subjektu“, resp. účastníci v exekučnom titule nie sú dostatočne individualizovaní, a teda nemožno mať neodstrániteľnú pochybnosť o koho ide, eventuálne sa jedná o neurčitosť výroku exekučného titulu. Z titulu formálnej nevykonateľnosti exekučného titulu odvolateľ môže namietat, že rozhodnutie nespĺňa predpoklady vykonateľnosti stanovené procesným predpisom, podľa ktorého bolo vydané (napr. pre nesprávne doručenie rozhodnutia). Okolnosťami, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a spôsobili zánik uloženej povinnosti, sú napr. splnenie povinnosti vyplývajúcej z exekučného titulu, smrť oprávnenej, resp. povinnej osoby, resp. maloletého dieťaťa, zrušenie, resp. zmena rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom.

8.3 Podľa § 370 ods. 1 CMP podľa tejto časti sa postupuje pri výkone rozhodnutia, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému.

8.4 Podľa § 373 CMP na konanie o výkone rozhodnutia sa použijú ustanovenia prvej časti a piateho dielu prvej hlavy druhej časti, ak nie je ustanovené inak.

8.5 Podľa § 376 ods. 1 a 2 CMP ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia. Súd môže nariadiť výkon rozhodnutia aj bez návrhu.

8.6 Podľa § 377 ods. 1 CMP proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia a proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia je odvolanie prípustné.

8.7 Podľa § 377 ods. 2 CMP odvolanie proti nariadeniu výkonu rozhodnutia možno odôvodniť len tým, že exekučný titul nie je vykonateľný alebo že okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti.

8.8 Podľa § 387 ods. 1 CMP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8.9 V zmysle čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

8.10 Podľa článku 5 ZR (zákon č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej len „ZR“) záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Pri určovaní a posudzovaní záujmu maloletého dieťaťa sa zohľadnia najmä a) úroveň starostlivosti o dieťa, b) bezpečie dieťaťa ako aj bezpečie a stabilita prostredia, v ktorom sa dieťa zdržiava, c) ochrana dôstojnosti, ako aj duševného, telesného a citového vývinu dieťaťa, d) okolnosti, ktoré súvisia so zdravotným stavom dieťaťa alebo so zdravotným postihnutím dieťaťa, e) ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do jeho dôstojnosti a ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do duševnej, telesnej a citovej integrity osoby, ktorá je dieťaťu blízkou osobou, f) podmienky na zachovanie identity dieťaťa a na rozvoj schopností vlád dieťaťa, g) názor dieťaťa a jeho možné vystavenie konfliktu lojality a následnému pocitu viny, h) podmienky na vytváranie a rozvoj vzťahových väzieb s obidvoma rodičmi, súrodencami a

s inými blízkymi osobami i využitie možných prostriedkov na zachovanie rodinného prostredia dieťaťa, ak sa zvažuje zásah do rodičovských práv a povinností.

8.11 V zmysle čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

8.12 V čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa je zakotvená zásada, že obaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa, táto zásada je vyjadrená aj v § 28 ods. 1 a 2 ZR. Dieťa má teda zákonom garantované právo byť vychovávané oboma rodičmi, a to aj v prípade, ak rodičia spolu nežijú. Aj rodič, ktorému dieťa nebolo zverené do starostlivosti, má preto právo v primeranom rozsahu podieľať sa na výchove maloletého dieťaťa, osobne sa o dieťa starať a budovať citové a rodinné väzby s ním, nakoľko stále zostáva rodičom so všetkými právami a povinnosťami z tohto vzťahu vyplývajúcimi. Prvoradým hľadiskom akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí musí však byť záujem dieťaťa (čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa). Dieťa oddelené od jedného alebo oboch rodičov má priznané právo udržiavať pravidelné osobné kontakty s oboma rodičmi, ibaže by to bolo v rozpore so záujmami dieťaťa (článok 9 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa). Žiadne dieťa nesmie byť vystavené svojvoľnému zasahovaniu do svojho súkromného života a rodiny a dieťa má právo na zákonnú ochranu proti takým zásahom alebo útokom (článok 16 Dohovoru o právach dieťaťa).

8.13 Podľa článku 24 ods. 2 a 3 Charty základných práv Európskej únie pri všetkých opatreniach prijatých orgánmi verejnej moci alebo súkromnými inštitúciami, ktoré sa týkajú detí, sa musia v prvom rade brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa. Každé dieťa má právo na pravidelné udržiavanie osobných vzťahov a priamych stykov s obidvoma svojimi rodičmi, ak to nie je v rozpore s jeho záujmom.

8.14 V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že úlohou súdu v konaní o výkon rozhodnutia je posúdiť, či exekučný titul je nevykonateľný, či okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu nespôsobili zánik uloženej povinnosti a napokon, či konaním povinného rodiča došlo k porušeniu práv a povinností oprávneného rodiča, ktoré mu vyplývajú z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu a v kladnom prípade zabezpečiť adekvátnu nápravu takéhoto stavu.

8.15 Z ustanovenia § 377 ods. 1 CMP vyplýva, že proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia je odvolanie prípustné. Civilný mimosporový poriadok v ustanovení § 377 ods. 2 taxatívnym spôsobom špecifikuje odvolacie dôvody proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia, ktorými sú: 1/ exekučný titul nie je vykonateľný (z titulu formálnej vykonateľnosti alebo materiálnej vykonateľnosti), alebo 2/ okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a spôsobili zánik uloženej povinnosti. Odvolacie dôvody proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia sa teda budú týkať len takých skutočností, ktoré by znamenali nemožnosť realizovať výkon rozhodnutia.

9. Odvolací súd v rámci postupu svojho konania nezistil dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9.1 K odvolacím námietkam matky odvolací súd dáva do pozornosti, že práva účastníkov (teda aj povinného z exekučného titulu), záujem maloletého dieťaťa a individuálnosť každého prejednávaného prípadu zákonodarca v dostatočnej miere zohľadnil v právnej úprave účinnej do 31.10.2023, ktorá ukladala súdu povinnosť pred nariadením výkonu rozhodnutia zisťovať existenciu ospravedlniteľných dôvodov, pre ktoré sa povinný nemôže podrobovať rozhodnutiu (§ 3 vyhlášky č. 207/2016 Z.z. v znení účinnom do 31.10.2023). V tejto súvislosti nie je možné opomenúť, že prijatím vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 16.10.2023, č. 413/2023 Z.z., došlo s účinnosťou od 01.11.2023 k zmene § 3 vyhl. č. 207/2016 Z.z. v smere, že súd po podaní návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia (§ 376 ods. 1 CMP) alebo po začatí konania, ktoré sa začína bez návrhu (§ 376 ods. 2 CMP), pred vydaním uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia zisťuje, či sa povinný podrobuje rozhodnutiu (§ 3 ods. 1 vyhlášky č. 413/2023 Z.z.). Uvedené znamená, že zákonodarca upustil od právnej úpravy ohľadne skúmania tzv. ospravedlniteľných dôvodov, práve pri ktorých bol súd povinný zohľadňovať najmä správanie sa povinného pri plnení povinnosti, správanie sa oprávneného pri realizácii práv vyplývajúcich z rozhodnutia, ako aj správanie sa a názor maloletého dieťaťa. Keďže obe citované vyhlášky Ministerstva

spravodlivosti Slovenskej republiky majú charakter procesného predpisu (boli vydané na základe splnomocňovacieho ustanovenia § 392 CMP), pričom vyhláška č. 413/2023 Z.z. neobsahuje prechodné ustanovenia, odvolací súd v súvislosti s riešením otázky absencie intertemporálnych ustanovení právneho predpisu poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. PL. ÚS 107/2011 zo dňa 22.10.2014, podľa ktorého, pokiaľ ide o oblasť procesného práva platí, že nová právna úprava sa uplatní na všetky prebiehajúce konania, ibaže zákon neustanovuje inak. Zdôrazňuje, že pre procesné právo vo všeobecnosti platí, že nové ustanovenia zákona sa aplikujú nielen v konaniach, ktoré boli začaté po účinnosti novely, ale aj v konaniach, ktoré boli začaté podľa starších právnych predpisov. Táto zásada sa neuplatní v tých prípadoch, ak zákon z nej ustanoví výnimky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 12/2012 z 26.6.2013). Za výnimky vyplývajúce z citovaných rozhodnutí možno považovať ochranu nadobudnutých práv, ktorá by mala vyplývať z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Vychádzajúc z uvedeného uzatvára, že aj pre dané konanie, začaté za účinnosti § 3 vyhlášky č. 207/2016 Z.z. v znení účinnom do 31.10.2023, platí s účinnosťou od 1.11.2023 nová právna úprava prijatá v čl. 1 vyhlášky č. 413/2023 Z.z., ktorou sa mení § 3 vyhlášky č. 207/2016 Z.z., čo znamená, že odvolacie námietky matky o údajnej potrebe zaoberať sa otázkou obvyklého pobytu maloletých, o ich prezentovanej vôli byť s matkou a nevôli byť s otcom a pod., nemajú pre rozhodovanie odvolacieho súdu (v čase jeho rozhodovania o odvolaní matky) žiaden podstatný skutkový a ani právny význam.

10. Odvolací súd preskúmaním napadnutého uznesenia, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedli účastníci v rámci odvolacieho konania, mal nepochybne preukázať, že exekučným titulom je právoplatné a materiálne aj formálne vykonateľné rozhodnutie Mestského súdu Bratislava II (pôvodne Okresného súdu Bratislava I) č. k. 2P/47/2020 – 2744 zo dňa 17.1.2023, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.11.2023 a vykonateľnosť dňa 26.11.2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 15CoP/8/2023 – 3103 zo dňa 25.10.2023. Predmetné rozhodnutie totiž obsahuje doložku vykonateľnosti, obsahuje všetky podstatné náležitosti exekučného titulu umožňujúce bezproblémové identifikovanie subjektov i rozsahu judikovanej povinnosti, účastníci označení v exekučnom titule existujú a sú aj dostatočne individualizovaní a napokon aj výrok rozhodnutí – exekučný titul je určitý. Zánik uloženej povinnosti nespôsobil splnenie povinnosti vyplývajúcej z exekučného titulu, smrť oprávnenej, resp. povinnej osoby, resp. maloletého dieťaťa, zrušenie, resp. zmena rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Preto námietka matky o údajnej materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu nemohla obstáť. Návrh na výkon rozhodnutia súdu zo dňa 11. novembra 2023 bol podaný oprávneným. Oprávnený navrhol, aby súd nariadil výkon práve citovaného rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie nariadil návrat maloletých detí A. B., narodeného XX.XX.XXXX a J. B. narodenej XX.XX.XXXX do krajiny obvyklého pobytu, do Rakúskej republiky s tým, že matke maloletých detí nariadil, aby maloleté deti vrátila na území Rakúskej republiky do piatich dní odo dňa právoplatnosti predmetného rozhodnutia s tým že, ak matka maloletých detí v súlade s týmto rozhodnutím maloleté deti na území Rakúskej republiky nevráti, je otec maloletých detí oprávnený po uplynutí stanovenej lehoty maloleté deti prevziať za účelom ich návratu do krajiny obvyklého pobytu, t. j. na území Rakúskej republiky.

11. V konaní bolo nesporným, že matka maloleté deti nevrátila do krajiny ich obvyklého pobytu, do Rakúskej republiky v súdom stanovenej lehote a zároveň po uplynutí stanovenej lehoty neumožnila otcovi maloleté deti prevziať za účelom ich návratu do Rakúskej republiky v zmysle vykonateľného exekučného titulu.

11.1 Pre poriadok, avšak už bez vplyvu na správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd dodáva, že zo spisu súdu prvej inštancie je zrejmé, že otec maloletých detí podal dňa 12. februára 2024 opakovaný návrh na výkon predmetných rozhodnutí dôvodiac, že dňa 11. januára 2024 a následne aj dňa 8.2.2024 sa opätovne pokúsil uskutočniť výkon rozhodnutia, avšak neúspešne, nakoľko dňa 8.2.2024 matka pri preberaní detí prítomná nebola, deti neboli pripravené na prevzatie a nikto ich ani nemotivoval k tomu, aby s ním išli, pričom z tohto dôvodu sa mu deti prevziať do jeho starostlivosti nepodarilo. Následne dňa 27.2.2024 otec maloletých detí podal na súd prvej inštancie opakovane návrh na výkon rozhodnutia, v ktorom zároveň navrhol, aby bola matke maloletých detí uložená aj poriadková pokuta vo výške 1.000 eur. Obdobne sa otec maloletých detí domáhal výkonu rozhodnutia svojim návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 8.3.2024 dôvodiac, že nezákonný stav stále pretrváva, pričom matka pokračuje v ignorovaní právoplatných rozhodnutí súdov a deti sú stále v prostredí, kde je ohrozený ich zdravý duševný vývoj. Deti matka do Rakúska stále nevrátila a doposiaľ aj ani riadne nenachystala napriek jeho výzvam. Súd sa pokúsil vykonať exekučný titul dňa 11.4.2024, a to

priamo na ZŠ G., ktorý pokus bol však neúspešný. Okresný súd Bruck an der Leitha, Rakúska republika svojím rozhodnutím č. k. 13 Ps 116/21i – 183 z 15. apríla 2024 zveril maloleté deti do starostlivosti otca a návrh matky na prerušenie predmetného konania do právoplatnosti rozhodnutia v Slovenskom vykonávacom konaní Mestského súdu Bratislava II vedenom pod spisovou značkou 5Em 3/2023 zamietol. Mestský súd Bratislava II uznesením č. k. 5Em 3/2023 – 406 z 19. júna 2024 uložil matke pokutu tisíc eur postupom podľa § 382 ods. 1 a 2 CMP z dôvodu neplnenia povinností vyplývajúcich jej z rozhodnutí, ktoré sú predmetom výkonu v tomto konaní. Následne sa otec domáhal výkonu predmetných rozhodnutí aj svojím návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 18.7.2024 z dôvodu, že matka naďalej odmieta rešpektovať v tomto konaní vykonávané rozhodnutie súdu. Ústavný súd Slovenskej republiky svojím uznesením I. ÚS 432/2024 – 20 z 24. júla 2024 odmietol sťažnosť matky, ktorou sa domáhala vyslovenia porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 10 ods. 2 listiny postupom Mestského súdu v tomto konaní, spočívajúcom v ukladaní jej pokút z dôvodu jej pokračujúceho pasívneho správania sa, kedy matka nevytvárala vhodné podmienky na výkon návratového rozhodnutia a pokračovala v dlhodobom nerešpektovaní súdnych rozhodnutí. Krajský súd Korneuburg, Rakúska republika svojím uznesením č. k. 20 R 191/24i z 1. augusta 2024 rozhodol tak, že rekurzu matky voči uzneseniu Okresného súdu Bruck a.d. Leitha z 15. apríla 2024 č. k. 13 Ps 116/21i – 183 sa nevyhovuje, a že riadny revízny rekurz nie je prípustný.

12. Odvolací súd (tak, ako aj súd prvej inštancie) zdôrazňuje, že z právnej úpravy vo veciach starostlivosti súdu o maloleté dieťa vyplýva, že prvou a najdôležitejšou požiadavkou je, aby bolo rešpektované právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom. Spôsobilosť rodičov dieťa vychovávať nie je daná len ich hmotnými podmienkami, ale aj ich prístupom k právam druhého rodiča a k právu dieťaťa na starostlivosť oboch rodičov. Obaja rodičia si musia uvedomiť, že úloha druhého rodiča pri výchove má svoj význam, a pokiaľ jeden z rodičov nie je schopný zabezpečiť druhému rodičovi právo podieľať sa na výchove dieťaťa, potom možno dôvodne pochybovať o výchovnej spôsobilosti tohto rodiča.

13. Vzhľadom na to, že citované ustanovenie § 377 ods. 2 CMP vymedzuje, že odvolanie proti nariadeniu výkonu rozhodnutia možno odôvodniť len tým, že exekučný titul nie je vykonateľný alebo že okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti (napr. splnenie povinnosti vyplývajúcej z exekučného titulu, zmena alebo zrušenie exekučného titulu, prípadne smrť účastníka), odvolací súd sa zameria výlučne len na existenciu uvedených, zákonom prípustných dôvodov odvolania. Vymedzenie len týchto odvolacích dôvodov (§ 377 ods. 2 Civilného mimosporového poriadku) vyjadruje rešpekt a autoritatívnu silu už vydaného súdneho rozhodnutia.

14. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že preskúmaním všetkých relevantných skutočností týkajúcich sa predmetu konania dospel k rovnakému právnomu záveru ako súd prvej inštancie, že matka maloletých detí dobrovoľne neplnila, čo jej ukladá vykonateľný exekučný titul a v konaní neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, ktoré spôsobili zánik uloženej povinnosti. Súd prvej inštancie správne postupoval v zmysle Vyhlášky, keď po podaní návrhu oprávneného na nariadenie výkonu rozhodnutia, pred vydaním rozhodnutia o nariadení výkonu rozhodnutia zisťoval, či sa povinná podrobuje rozhodnutiu, pričom dostatočným spôsobom skúmal aj správanie a konanie oboch rodičov a rovnako sa zaoberal aj záujmom maloletých detí. Odlišný názor povinnej na to, čo je v najlepšom záujme detí oproti názoru súdu neznamená, že súd opomenul konať v záujme detí.

15. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že povinná odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nariadení výkonu rozhodnutia odôvodnila najlepším záujmom maloletých detí s poukazom na to, že maloleté deti styk s oprávneným odmietajú a že vzhľadom na dĺžku konania je nevyhnutné opätovne sa zaoberať otázkou obvyklého pobytu maloletých, ktorým je v súčasnosti Slovenská republika.

16. Podľa názoru odvolacieho súdu, ako už bolo uvedené vyššie, povinnou uvedené odvolacie argumenty neobsahujú zákonné dôvody odvolania taxatívne vymedzené v ustanovení § 377 ods. 2 CMP.

17. Odvolací súd v tejto súvislosti opätovne pripomína, že záujem maloletého dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri hľadaní konkrétneho najvhodnejšieho usporiadania vzťahov medzi rodičmi

a maloletým dieťaťom a tento záujem vyžaduje, aby sa na jeho výchove podieľali obaja rodičia, ktorí majú v živote maloletého dieťaťa bez pochybností nezastupiteľné postavenie (nález ústavného súdu Českej republiky vo veci II. ÚS 55/04).

18. Odvolací súd považuje za potrebné adresovať rodičom, že rodičovská vyspelosť, zodpovednosť a empatia vo vzťahu k chápaniu citových potrieb na rovnakej úrovni zaručuje a má viesť k obnoveniu narušených väzieb medzi maloletým dieťaťom a oboma rodičmi. Záujem nielen maloletého dieťaťa, ktorý by mali obaja rodičia sledovať, by naplnilo akékoľvek usporiadane roztrieštených vzťahov v rodine uvedomujúc si, že sú to práve rodičia, ktorí nesú zodpovednosť za výchovu a vývoj maloletého dieťaťa. Akýkoľvek súd nie je schopný takéto usporiadanie vzťahov zabezpečiť a je vhodné pripomenúť, že sú to rodičia (nie súdy či znalci), ktorí nesú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa (uvedené tiež vyplýva aj zo záverov uznesenia Ústavného súdu Českej republiky vo veci IV. ÚS 60/04). Aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že v záujme dieťaťa spravidla je, aby bolo v starostlivosti oboch rodičov, kde každý z nich poskytuje dieťaťu láskyplnú starostlivosť a každý svojim dielom prispieva k osobnostnému vývoju dieťaťa. Preto akékoľvek obmedzenie tohto aspektu rodinného života musí byť riadne a starostlivo odôvodnené, teda musí sledovať legitímny cieľ najlepšieho záujmu dieťaťa a byť tomuto cieľu primerané. Základným zmyslom starostlivosti rodičov o dieťa musí byť vždy záujem dieťaťa (čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa). V tomto ohľade všeobecne platí, že súdne konanie má byť vedené a prijaté opatrenia majú byť učené vždy v najlepšom záujme práve dieťaťa (čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa).

19. Súd mal za nesporné, že vzťahy medzi rodičmi maloletých detí sú narušené, čo má sekundárne negatívny dopad aj na maloleté deti, a preto je nevyhnutné tieto vzťahy upraviť.

20. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie dospel k záveru, že zistený skutkový stav veci, a z neho vyplývajúci právny záver súdu prvej inštancie o návrhu oprávneného na nariadenie výkonu súdneho rozhodnutia, je dostatočný a úplný. Vzhľadom na vyššie uvedené napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

21. Ďalšie odvolacie argumenty povinnej odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadávať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov veci uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu povinnej zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, nakoľko nejde o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (§ 58 CMP).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyselne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).